"ŠANINI DANI IX" - PREDGOVOR AUTORA

Pomalo mrzovoljno pišem ovu rečenicu, jer još nemam način pomoću kojeg bih objasnio sve što se dešavalo s 'Šaninim danima'!
Izvana rečeno, stvarno sam želio napustiti 'Šanine dane', jer su me počeli jako opterećivati, jer sam povjerovao da su oni krivac što sa 'Šanama' se uvijek desi nešto što sili na pisanje, drugim riječima - nanese mi bol! Maša /To ime stvarno odzvanja Šanom!/ je skoro bila kobna za ovu epopeju! Na kraju kada smo prekinuli na njenu želju, jer ona nije više imala ni volje ni snage da se hrva s nečim na što nije navikla, kada se njoj to sve učinilo preozbiljnim, shvatio sam da griješim. Da od posljedica stvaram uzroke! Stihovi su posljedice, ne mogu oni biti uzrok pada! Stihovi su ventil koji ne smijem zatvoriti jer to vodi u bolest! Stihovi su unutra, kada žele van, moram ih pustiti, popustiti.
Nakon svakog obračuna sa sobom ostaju pobjede i porazi. Za ovu epopeju pobjede su u tome što definitivno je nastavljam, što je nevažna svrha pisanja /Ovi stihovi neće ni pokušati vratiti Mašu!/, što bolje shvaćam neizbježnost stihova! Porazi su u tome što više me Šanini dani nimalo ne opterećuju, što kvalitet mi je postao nevažan, što sve shvaćam potpuno tolerantnije.
Nema više razmišljanja u stilu; "Jao, shvaćam - vraćam, sam već dva puta upotrijebio, moram to ovdje prerimovati!","Jao ovaj stih je pre dug, ruši ritam, moram neku riječ zamijeniti kraćim sinonimom!", isl, isl, isl.
Ispravaka originala, tj. uljepšavanja, više nema! Da li će ta dosta velika oporost izazvati čvrstinu, ili čvrstinu razbiti, ne znam! Stihovi su moji, meni su dragi, ja ne mogu biti objektivan! Ti čitaoče nisi objektivan, jer stihovi nisu tvoji, a filtriraš ih prema sebi! Znači suca nema, pa čemu onda uljepšavati! Stih neka ostane onakav, kakav je nastao, makar i pogrešan!
Netko će ovo shvatiti kao ispriku za nedostatak inspiracije, netko kao pokušaj povećavanja vrijednosti djela u očima čitaoca, netko kao prazno naklapanje jer razliku između ovog i prijašnjih dijelova neće ni osjetiti. Pa rekao sam na početku da ne mogu ni sebi objasniti šta se to sve dešavalo sa 'Šaninim danima'! To ni nije bitno! Sjediti u birtiji uz tri piva i stihove koji žele i koji brzo izlaze na papir, i dalje je meni ugodno utrošeno vrijeme, a vremena stvarno sada imam previše!

MaDus
Osijek, 5.12.1989.

v. 2.00

EPOPEJA "ŠANINI DANI" - "ŠANINI DANI IX"

'TREĆI IZVJEŠTAJ O STVARANJU'
(Fragmenti iz Biblije; Stari Zavjet; Knjiga postanka; Stvaranje svijeta)

1. DAN

Đavo je nebo stvorio!
Zemlju je stvorio Đavo!
Protiv svjetla se borio,
tamu od svjetla odijelio,
samo tamu priznav'o
i tamu na Zemlji želio!

Taj prvi dan
stvoreno je mnogo;
stvorena je tama i san!
Početak je uvijek tama!
Početak je samo san biti mog'o!
Ja sam! Ti! I ti si sama!

Sama zbog tame
koja je zavladala.
Sama zbog drame
koja se vodila,
u kojoj si stradala,
koja je tami prethodila!

Tama prethodi svemu!
Ti prethodiš tami!
Svijet je stvoren i u njemu
se moraš naći, pronaći!
Pronaći se moramo sami
jer to nam znači!

Veliki odmor, na licu tuga,
prekratko vrijeme za razmjenu misli.
Da si barem neka druga,
da nije te - u CUO-u mame
ne bi nas ovi problemi stisli,
ne bi postali dio tame!

Tvoje riječi;
"Nećemo izdržati moći,
 ne mogu slobodu steći,
 brane mi, spremni su na sve!"
Tvoje suzne oči;
mogu li roditelji da unište sne!

Pričao sam da ćemo se snaći,
na drugim mjestima viđati,
da smo od njih puno jači,
da ćemo se pritajiti,
da ne smijemo stati,
da ćemo se kriti!

Glavom si odmahivala,
nisi vjerovala!
Kada bi se skrivala
bilo bi to za tebe preopasno!
Ti si ih znala
i tebi je više toga bilo jasno!

Meni je malo toga jasno!
Smatrao sam da ćeš se boriti!
Smatrao sam da nije kasno
da im pokažeš zube!
Tebe volim! Tebe ću sniti!
Snovi o tebi zbog njih se ne gube!

...Moraš nazad na sat,
vidimo se nakon škole
da nastavimo plan za rat
protiv tame, njihove prisile,
kada se dvoje vole
jači su od sile!

Razmišljam, zar ta stara
može te toliko moriti,
zar toliku buku stvara
da uništi ono što ti želiš!
Čemu se protiv ljubavi boriti,
zašto ne da da životu se veseliš!

Jedan sat. Sporedna ulica.
Stojim. Stojim. Stojim. Stojim.
Zamišljam osmjeh tvoga lica,
zamišljam da sve je u redu!
Jako, odvratno se bojim
da stara će izboriti pobjedu!

Nema te, bezglava vožnja motorom,
ludilo u letenju kroz zrak,
poistovjećivanje sa onim stvorom
što je nebo i zemlju stvorio,
što je stvorio mrak,
što je u svom paklu izgorio!

Vožnja luda, dokaz moći,
dokaz da je snaga dio života,
dokaz da tvoje oči
su dio ceste, betona!
Po glavi mi se samo jedno mota;
Da li je dovoljno jaka ona!

Ni ne poznam je, a meni sudi!
Da, riječ je o tvojoj mami!
Zašto se toliko u tome trudi,
protiv mene toliko bori,
zašto nismo danas sami,
zašto uništava umjesto da stvori!

Ručak, nije mi do jela,
povlačenje u sobu,
crne misli; Tama je htjela,
'Šanini dani' su htjeli,
'Šanini dani' te vuku ka grobu,
oni su smisao cijeli!

Žele da unište lijepo
da bih pisao dalje!
Žele da suludo i slijepo
slijedim trak nekih stihova,
da unište sretne detalje
što nisu dio o Šani snova!

Telefon zvoni, tvoj glas!
Sjedam na motor, jurim!
Da li poraz ili spas?
Po glasu dobro nije...
Žurim, žurim, jako žurim;
glas pesimizam ne uspijeva da skrije!

Razgovor, ništa nema novo,
stihove i slike mi vraćaš!
Zašto već sanjao sam ovo,
osjetio još davno prije,
da li i ti shvaćaš
da ovo normalno nije!

Raskid, uspjeli su te slomiti,
dolazi stari, odvlači te gore!
Prema njemu uspijevam kulturan biti
iako najrađe...
Čemu sva ova mučenja, ove more,
zašto je ovo moralo da nas snađe!

Sjedam na motor, gas, gas,
ne vidim ništa ispred sebe,
brzina je svrha, ponos i spas,
brzina je sve, brzina je jaka!
Živote - tko te jebe,
želim brzinu bržu od mraka!

Zavoj kod 'Rome',
suluda brzina!
U svemu tome
želio sam pad!
Da, to je istina,
želim biti mlad!

Bol - malo noga, malo ruka.
Nikoga nema na sreću,
velika je bruka
pasti poput budale!
Nikome to priznati neću,
ne želim da se time šale!

Navečer u gradu
ništa se ne događa.
Samo bol od ozljeda u padu...
Sve ovo,
sve ovo me pogađa!
U gradu ništa novo!

Dolazi i tama u noći.
Tama tako bliska!
Spavati neću moći;
tama me iznutra grize,
tama me iznutra stiska,
tama je uzrok krize!

2. DAN

Stvoren je nebeski svod
i na njemu oblaci!
Dole ispod
dešavala se vlaga!
Đavo kišu sa neba baci,
kiša je dio nebeskog blaga!

Kiša pada, pada, pada,
vlaži, hladi, topi,..
Bicikl, vožnja do grada,
vožnja kroz blato, vlagu,
kišu što natapa i škropi,
kišu što smanjuje snagu!

Koju snagu? Čemu laži!
Neprospavana noć, nimalo hrane!
Nema ničeg što me snaži!
Pesimizam je i snažan i jak!
Pesimizam ne uspijeva da stane,
pesimizam nije ni lažan ni lak!

Kiša lije, lije,
Šana na telefon ne odgovara!
Ili kod kuće nije,
ili joj je zabranila...
Uspjela je stara,
od mene nju je skrila!

Telefon, zovem Maju;
da li ona pomoći može!
Strpljenje već pri kraju,
slamka - možda spasa dio!
Pesimizam, razlozi se množe
zbog kojih nisam uspio!

Nisam uspio nikada!
Prepreka je uvijek bila!
Uvijek je došlo do pada!
Djevojke koje mi se sviđaju,
uvijek - ili ih je sudbina uništila,
ili me ne uviđaju!

Maja se odaziva,
molim je da pričamo!
Znam da Šana nije kriva
zbog svega ovoga!
Želim samo
da Maja obavi dio toga!

Kolegica joj je, možda može
da ulije u to sve nadu!
Misli se razdvajaju i množe,
Maja će to riješiti!
Kiša, donosi li prehladu,
suze, mogu li kišom ih tješiti!

Dogovorih razgovor poslije tri
sa Majom. Pomoći će bar malo!
Znam da nestali su sni,
da nestala je volja!
Do Šane mi je stalo,
budućnost mora biti bolja!

Kiša. Kiša. Bicikl. Slabim.
Nakon besane noći prijepodne cijelo
biciklom bezglavo grabim,
zato što patim,
zato mi se gadilo tijelo,
zato što želim da se vratim!

Ne znam kuda!
Ništa oko mene
nije vrijedno truda,
nije vrijedno volje,
kada sve krivo krene
ne postoji bolje!

Tri i trideset. Idem do Maje,
usput - ugledah nju!
Bicikl - sam staje!
Da li je sve san,
da li živim u snu,
da li sam samo umoran!

Osmjeh i strah,
odlazim, i ona!
U taj prvi mah
nisam se uspio snaći!
Radnje su bile dio šablona,
nisam joj pokazao koliko mi znači!

S Majom pričah dugo,
ona je na mojoj strani.
Čudno, nisam tog dana cugo,
nisam imao želju za pićem.
Kao da iznutra nešto mi brani,
kao da nešto vlada mojim bićem!

Na bijeg me tjera!
Kroz kišu!
Bijeg bez smjera!
Bijeg od života!
Bijeg ima svrhu višu,
bijeg mi se pedalama mota!

Lutanje i nemoć.
Trajanje pada!
Lutanje i čekanje da noć
ponovo tamom
oboji svjetla zgrada!
Lutanje u sebi samom!

Mržnja prema stihovima
urezanim u 'Šanine dane'.
Mržnja prema snima, svima
koji su predvidjeli sve ovo.
Želja da sve stane,
da počne sve ponovo!

Toliko jada,
toliko muke,
toliko pada,
toliko kiše,
toliko bruke,
ničega nema više!

Prepoznati se teško
mogu u ovome!
Prokleta greško
dovedi me u pravo stanje!
Ti si uzrok tome
što prepoznajem se sve manje!

Sve je zabluda,
laž podsvijesti!
Sve se uz puno truda
može izboriti!
Zašto ne mogu jesti?
Zašto ne mogu sniti?

Drugi dan je dosadan,
drugi dan je dug,
drugi dan sam jadan!
Ne mogu još uvijek shvatiti,
ne mogu biti sa sobom drug,
ne mogu bicikl pratiti!

Bol od jučer zadobivenog,
bol, hladnoća, vlaga,
bijeg od sebe, svega tog,
bijeg od nade,
grad, tebi ni traga,
grad, mrzim te grade!

Ponovo noć, pogled do plafona,
misli o tome da nema sna!
Na plafonu, ponovo ona,
misli o tome da sna nema!
Ponovo se unaprijed zna
da besanu noć mi Šana sprema!

Pregled ovog dana u glavi;
ništa, ništa osim kiše,
nisam, nisam onaj pravi,
ne može, ne može me proći,
ne mogu se kontrolirati više,
ne mogu spavati ove noći!

Sutra
možda i gore!
Jutra
se bojim!
Jutra se iz tame tvore,
da li ujutro još postojim?

3. DAN

Đavo je upotrijebio svoju snagu
i svu vodu na svijetu,
svu onu kišu i vlagu
skupio u mora i rijeke!
Đavo nije radio nikome na štetu,
Đavo je imao principe neke!

Na kopnima je tvorio
lijepo!
Na kopnu se borio
za živo!
Nije radio naslijepo
već sniv'o!

I Đavo je sne imao,
stvarao drveće, travu!
I Đavo se zanimao
za ono što je važno!
I Đavo je imao glavu;
prirodu nije volio lažno!

Rano sam ustao,
jer nisam spavao.
Stao, u dvorište sam stao,
gledao u Sunce, u plavo.
Priznavao, ljepotu sam priznavao,
u nebo gledao pravo!

Prije nisam toliko vremena imao,
nisam stigao, potrebu nisam osjećao,
nisam se zanimao, toplinu sam primao,
vjerovao da je Sunce krasno,
važnost neku tome nisam dao,
zašto nije mi jasno!

Možda zbog toga što patim,
što ne znam ubiti dan,
sada gledanjem u nebo ga kratim!
Kada je normalno,
kad nisam si dosadan
zauzet sam stalno!

Da čovječe, tražiš prirodu
samo kada te boli!
Inače u svome hodu
bubu ćeš zgaziti!
Priroda se voli
kad ne uspijevamo sniti!

Sami smo sebi gospodari
više od svega!
Svatko od nas stari,
sami se sebi gadimo!
Radi čega
sami laž gradimo!

Bicikl je po Kopiki vozio,
divio sam se Dravi,
vodu iz Drave pio!
Ne može mi se Drava gaditi!
Drava se iz kapljica pravi!
Dravu ću za inat piti!

Inat onima koji su prazni,
koji neće nikada uočiti,
koji kao po kazni
odlaze na Dravu,
koji ne žele u Dravu skočiti,
koji nisu u pravu!

Naravno, u pijesku sam ležao
iako bilo je hladno!
Naravno, od tebe sam bježao,
bježao od stvarnosti!
Naravno, osjećao sam se jadno;
Šana je morala bosti!

Sjećanje na ljeto,
na trenutke do prije par dana!
da li zaboraviti sve to,
ili, ili Dravi suze pokloniti,
svježa je rana, Drava je umazana!
Moram se na borbu goniti!

Bicikl vozi, do Nemetina,
što li tražim tamo?
Pet sati, već pada tmina,
mrak, hladnoća me ježi!
Zar već? želim samo
zrak svježi!

Začudo, danas je sve brzo,
sve je kao u stripu,
malo sam se smrz'o,
možda se i razbolim,
prehladim, dobijem gripu,
zašto se toliko volim!

Odakle mi toliko čvrstine;
ne jedem, ne spavam,
vozam se od jutra do tmine
vozam se i nisam umoran!
Zašto unaprijed znam
da ne želim san!

Šana je pored mene letila,
Šana je bila u Nemetinu,
Šana je namjerno se krila
da je ne vidim,
da ne vidim istinu,
da se Ivani svidim!

Ivana... Toliko se žrtvovala,
pala zbog Šane! Da li sam gad?
Lijekovi, skoro se otrovala,
skoro mrtva bila!
Kako da danas odem u grad,
zašto zbog mene skoro se uništila!

Ja zbog nepravde polako ludim!
Ivani sam nepravdu nanosio ja!
Kao svatko i ja se radi sebe trudim,
samo svoj interes gledam!
Zbog nedostatka sna
patnji i žaljenju sebe se predam!

Đavo je kopno stvorio,
na njemu travu, biljke, živo!
Đavo je radio, borio se, umorio
da napravi ono što postoji!
Zašto ne mogu danas na pivo,
zašto se Đavo bez veze znoji!

Šana je po zraku letila,
bila u travi, na drvetu,
hladnoću i mrak osjetila,
od svega se mrakom krila,
i sve je sobom na svijetu
uništila!

Nije to važno! Malaksalost!
Važno je samo stati uz drvo
i osjetiti da grana je kost,
da prirode si dio,
da hrast si prvo
bio, da hrast te je usnio!

Noć!
Ponovo!
Nemam moć!
Nemam volje!
Ništa novo!
Ništa bolje!

Slike seređaju,
slike od prije,
slike me vređaju,
slika se bojim!
Ništa mi tovraže, važno nije,
osim da postojim, stojim!

I ona stoji!
Postoji i tama, kiša i trava,
noć što vrtenjem znoji,
noć koja je duga,
noć koja ne spava!
A noć bez sna je cuga bez druga!

Zato i ne pijem! Nastavak je mora!
Budućnost krijem! Budućnost grize!
Svakog živog stvora
priroda je podnosila,
jedino čovjek je tvorac krize
koja će - koja je prirodu pokosila!

4. DAN

Svijet koji je stvorio do sada
mora nešto obasjavati!
Đavo shvati da ova planeta mlada
svjetlost želi!
Đavo dopusti da spavati
i buditi se, čovjeka veseli!

Sunce zato stvori
da obasjava danju!
Sunce toplo, toplinom mori,
Mjesec - on obasjava po noći
da čovjek bude i spavati u stanju,
da Sunce mu ne peče oči!

Sunce je snažno, sjajno,
Sunce grije i znoji!
Sunce je važno, trajno,
sanjao sam da sam mu bliže!
Nisu važni snovi moji,
bicikl i dalje gmiže!

Gmiže bez cilja,
Ne mogu brže! Gmiže polako!
Bilja! Nekada je bila Bilja!
Voljeh je iz dubine,
voljeh je jako,
sada je dio tmine, Sunce novo sine!

To Sunce se gasi,
da li postoji dalje!
Da li može pomračina da spasi,
da li se dalje smije!
Istina će detalje
nastojati da skrije!

Detalje o tome da nisam kriv!
Da želim sa Šanom biti!
Zar stvarno sam samo živ
da zbog Šane pišem!
'Šanini dani' će me uništiti,
težiti ću smislu višem!

Mantanje; slike lete poput betona,
slike padaju poput trave,
da li je stvarno na drvetu ona?
Nije! To se zbrkalo u glavi,
zbrkano izlazi iz glave,
glava se luda pravi!

Nisam jeo, niti mogu!
Nisam spavao, nisam jak!
Bicikl, da nije ispod nogu
beton bi me upio,
upio bi me mrak,
mrak bi me zaokupio!

Đavo je stvorio i dane, godine
koje se nezaustavivo broje!
Meni ih dosta mine, to brine!
Meni je dosta zbrajanja!
Godine i postoje
da upamtimo stajanja!

Stajanja na mjestu
kad ništa se ne događa.
Sliku jednu, jedinu i čestu
vrtim u glavi,
slika me ne pogađa,
slika me na kišu opet stavi!

Teče, bicikl Dravom teče.
Kopika, pijesak, Sunce, zrak.
Veče, ne nije još veče
samo je nešto iznutra
stvorilo mrak
odmah izjutra!

Budućnost, što ona nosi!
Bez Šane ništa ne nosi!
Volja iscrpljenosti prkosi!
Još uvijek mogu zavrtjeti pedale!
Zašto me budućnost kosi,
zašto pedale nisu stale, otpale!

Stale poput Mjeseca, Sunca!
Stale poput vrtuljka!
Otpale poput pijanca što bunca,
što želi povraćati po sebi!
Otpale poput čovječuljka
kojeg podigao nitko ne bi!

I godišnja doba Đavo je stvorio!
Izmislio je klimu!
Leptir ljeti ne bi izgorio,
a da se ne bi zimi smrzao
učahuren je provodio zimu!
Ljeto, koliko sam na Šanu trzao!

Ljeto, to je prošlost uz Šanu,
ljeto je lijepo, jako, snažno!
Danas u svome stanu
jorgan sam uočio na krevetu,
bacio ga! Zimi prkosio odvažno,
želio da budem u ljetu!

Odvažno? Prošlost to je!
Nije lijepo gledati iz guzice!
Znam da dani sada mi stoje,
da nije to ono što želim,
ali svoje, svoje lice
sa guzicom još uvijek ne dijelim!

Moć
iznutra!
Noć!
Noć
pre jutra!
Upomoć!

Đavo je zvijezde stvorio u ovom danu!
Đavo je zvijezde stvorio da budu daleke!
Đavo je zvijezde stvorio da daleke ostanu!
Đavo je želio da ih svi gledamo!
Đavo je želio da stvori mitove neke!
Đavo je želio da kroz zvijezde volju predamo!

Zvijezde nisu važne jer ti si dole!
One su samo od tebe skrivanje!
Šane se uvijek najviše vole,
ali ti! Ti si ona prava!
Znam da ova strofa zvuči k'o sranje,
ponavljanje mog već izlizanog stava!

Znam da i ovi dani bez svega,
bez sna, života, jela,
djeluju kao dio utega
koji vješam tvojoj mami!
Da li je ona shvatiti uspjela
da jedno bez drugog smo sami!

Slabost, prolaznost, dužina,
dužina vrtnje pedala, tmine,
dubina, ovoga dubina
me ipak ne ispušta iz ruku!
Sunce se gasi prije nego sine,
Mjesec i zvijezde se povuku!

Nedostižne su, nedokučive,
i Šana je sada ista!
Sve je skrenulo na šine krive,
šine koje su dio nebeskog mira!
Šana je nažalost samo pista
za uzlet do praznine svemira!

Daleko, a znam da i ona pati!
Daleko, a približiti se ne mogu!
Daleko, a znam da želi da se vrati!
Daleko, a približiti se nije moguće!
Daleko, a osjećam da padamo s nogu!
Daleko, a mama je ista kao i juče!

Kako je njoj tek!
Ja barem mogu van!
Da li je i za nju lijek
zaboraviti na hranu,
na san!
Da li joj misli stanu!

Toliko mi je daleko, kao da ona nije to!
Toliko se ne mogu prilagoditi da se bojim!
Toliko me brine da predosjećam zlo!
Ne želim da budem žrtva sna!
Ne želim da budem, da postojim!
Ne želim da Šana - budem ja!

5. DAN

Neka život nastane u vodi!
Neka život nastane na nebu!
Neka se sve živo plodi,
množi! Reče Đavo dan peti.
Neka se ribe i ptice jebu,
neka se jebe što roni i leti!

Nisam dio toga, tog svijeta;
ptice su visoko, ribe šute!
Nije, za mene nije šteta
što vrtim pedale od jutra,
što slike mi se mute,
što mrzim se iznutra!

Mantanje, slike se razdvajaju;
jedna ide pored druge!
U daljini, tamo se spajaju,
blizu - na dvije se dijele!
Ne, nije od cuge;
šta to u podsvijesti 'oni' žele!

Ima ih puno, boli me čelo!
Žele li izaći van,
ili samo se raduju što im je uspjelo
da me prisile
da i ovaj dan
pedale cvile!

Stihovi me opsjedaju!
'Šanini dani' se bune!
Oni se ne daju, ne predaju!
Ne mogu mi priznati da sam u pravu,
glavu mi sobom pune
da bi nastavili život kroz tu glavu!

Kao ja su tvrdoglavi!
Oni su mene i dio!
Mali vragolčići, đavolići pravi,
sada me ucjenjuju!
Njih sam uništio
i sada me sobom truju!

Truba, truba, trzaj, povratak!
Kontrolu sam izgubio!
Vika, vozaču ne mogu objasniti da mrak
me je iznutra progutao,
da nisam čuo kada je trubio,
da ne vidim, ne čujem, da zato nisam stao!

Ovako, do kada?
Idem u grad!
Do grada!
Nekog naći!
Zaboraviti pad, jad!
To mi znači!

Znači mi i to što ne znaš za ovo,
što ne možeš me sada vidjeti!
Ovih dana sam po sebi toliko rov'o,
ne želim da za mene ovakvog znaš!
Ne želim provjeriti da li ćeš smjeti, htjeti
spoznati mene ovakvog baš!

Sidači viče sa druge strane!
Krenuh preko...
Motor, trubi mi, koči, zbog mene stane!
Skoro je naletio!
Da li je shvatio ne'ko
da nisam opasnost osjetio!

Da osjećaj nemam za kontrolu,
da mehanički se vladam,
da situaciju vidim ogoljenu, golu,
gubim se, da li i ludim?
Sve dublje padam,
sve manje se tome čudim!

Navikao sam u ovih pet dana
da spavanje, jelo, sve je strano,
da sto puta prođem pored njenog stana,
prođem kroz naselje,
ispovraćam se - Zašto hrano
ne dopuštaš da stomak te melje!

Možda je samo malo lijen!
Možda i stomak stihove piše!
Možda je hrana stihova plijen!
Možda ne želim da varim
ono čega nema više,
ono zbog čega starim!

Bicikl je snagom svojom jurio,
zadnjom iz dubine snagom!
Bicikl je bezglavo požurio,
nisam mogao kontrolirati!
Kao da je jurio za mojom dragom
koja vjerojatno možda pati!

Desio se pad!
Volan je zaigrao!
Ja - koji jad,
nisam ga mogao nadjačati
pa sam pao,
počeo shvaćati!

Počeo shvaćati da ovo je bolest!
Da nije sa mnom sve čisto!
Da nije normalno što ne mogu jest',
što manta mi se, što se gubim!
Pa i prije isto
uspijevao sam da se zaljubim!

Ali nikada nisam s bicikla padao!
Nikada nisam halucinirao!
Toliko stradao, sobom ne vladao,
toliko se iscrpio,
toliko krizirao,
toliko trpio!

Na bicikl sam se vratio,
jurio, jurio poput kartona,
stigao i shvatio
da ono što upravo gledam,
da to je ona, bez tona,
da slike uživo redam...

Viri glava iza one kutije,
Kutija - karton! Osmana više nema,
u Prištini je - malo nas zna da ovdje nije,
da poput nje ne postoji,
da i njemu životna tema
stoji!

Nisam želio da me ona primijeti;
bio sam jadan previše!
Blatan, krvav - to me sjeti
na pticu što ribu proguta!
Da, Đavo, petog dana u Bibliji piše
da Šana je na mene ljuta!

Jer ona je mlada!
Ona shvatiti neće!
Nije svrha grada,
u njega doći
svako veće.
Piti po noći!

Svrha je u tome da ona je tamo!
Da ona je taj grad!
Da i ona i ja zajedno maštamo
o tome da rijeke, mora i neba
u trenu postanu sklad,
da njena stara više nas ne vreba!

Doktor, infuzija, bolestan sam - tvrdi!
Neurastenija je to, nije šala!
Pomalo me plaši, pomalo srdi
što dešava se sve ovo,
što podsvijest je ispirala
ono što smrdi, što ne nosi novo!

Navečer pijan od dva piva!
Želja za ludom vožnjom, padom!
Da li je stvarno Šana kriva
što nisam više svjestan postupaka,
što želim da protutnjim gradom
ili ispod vode ili iznad zraka!

Infuzija, znači neko jelo!
San spavati i dalje ne želi,
ne uspijevam da zaspe mi tijelo
koje sa stihovima dijelim,
stihovima koji su mene htjeli
a ja njih ne želim!

6. DAN

Đavo je živa bića stvorio i na tlu!
I njih natjerao da se plode,
da žive, stvaraju, da budu tu,
čovjeku blizu - svome vlasniku!
Od danas Adam i Eva zemljom hode,
Đavo ih stvori na svoju sliku!

Đavo je osjećaje im dao,
dao im dušu i volju!
Đavo je znao, čovjek je znao,
šta dobro je, šta nije!
Čovjek je birao mogućnost bolju,
čovjek pokušava da o dobru snije!

Maja mi priča...
Šana me još uvijek voli!
Da! Naša dva bića
su i dalje jedno za drugo!
Maja je razgovarala sa Šanom u školi!
Zbog ove vijesti nekada bih cugo!

Sada nisam htio!
Jer infuzija...
Sada nisam smio!
Jer padam...
Sada nisam ja!
Jer stradam...

Ipak, danas je bolje!
Sve bolje će i biti!
Ponovo imam volje!
Ponovo postajem jak!
Uskoro ću se napiti!
Zaboraviti mrak!

Društvo, zezanje!
Jole u vojsci, jadan!
Dolazim sebi, na moje stanje
ništa ne ukazuje,
jedino to što nisam gladan
i što hrana uzalud tu je!

Sunčano, divan grad, Beograd!
Kako volim biti daleko,
osjećam se tako jako mlad
kad sam daleko od kuće,
kad sam slobodu stek'o,
kad ništa u sjećanje ne vuče!

Samo proučavam, uživam.
Uživam u tome da gledam ponovo,
satima kroz prozor vlaka buljiti znam,
satima gledati u kuće i polja.
Pamtiti, maštati da sve ovo
je slika iz mene, Đavoljeva volja!

Da svijet je nastao
tu pored mene.
Da svijet je rastao
kao i ja.
Da bandere su snene
kad sunce sja!

Šana me voli, sve će dobro završiti!
Konačno nešto što malo budi!
Ove sve dane u stvari moram sniti
zato što spavati ne mogu,
što san me čudi, izludi,
obori s nogu!

Šesti dan donosi san,
osjećam i znam
da danas sam umoran,
da jesti ću moći,
da zaspati ću sam
ove noći!

Sutra ćemo se naći!
Maja je sve sredila!
To mi znači!
Toliko puno znači!
To je sila
koja vlak kvači, mene će isto maći!

Optimizam, lijepo jača!
Optimizam, tako malo tražim!
Valjda i Đavo shvaća
da ne može dalje ovako,
da moram da se snom osnažim,
da volim je jako!

Čovjek ima dušu, osjećaje,
čovjek je ipak ranjiv,
čovjek prolazi, kratko traje,
živjeti želi!
Postajem sanjiv,
to veseli!

Počeo sam jesti!
Ispočetka bojažljivo!
Dobre vijesti!
Postajem normalan!
Samo mi je krivo
što nemam san, tako umoran!

Mora doći!
San je tebe dio!
S tobom ću sutra pričati moći!
S tobom ću sutra biti!
Tebe sam ovih dana snio,
budan, morao te sniti!

Uništavao sam 'Šanine dane'!
To još uvijek želim!
Čitam ih, tražim im mane,
navučene rime!
Ne mogu da s njima dijelim
tebe, oni nemaju ništa s time!

Oni su uvijek trajali
da razdvoje!
Nikad nisu spajali,
uvijek bi Šanu razorili!
Zato i postoje,
zato su me i umorili!

Da tako nije
davno bih njih završio!
U poeziji se krije
dok sreća se traži!
Kada bih sretan snio,
pisanje više ne važi!

Duša je ono što sili na rad!
Kada se s tobom ljubim
tako sam sretan, jak, mlad,
tako mi je pisanje daleko!
Zašto da na to vrijeme gubim
kad Šanu sam stek'o!

Đavo je dok je svijet stvarao
želio da ga se sluša!
Čovjek nikad nije tumarao
van sebe i Đavola,
vodila ga je duša,
štitila od bola!

Možda sam neposlušan!
Možda je ovo upozorenje!
Sutra je možda Šanin dan!
Ako Đavo tako kaže...
Čovjek, sebe radi stenje!
Đavo ga, njega radi laže!

Teško je svrhu pojmiti,
razmisliti što si u stvari!
Đavo dopušta sniti
ono što on je usadio!
Čovjek i stari
jer Đavo ga je izradio!

Sutra... Šana uz mene!
Sutra...
Sutra... Na život me pokrene!
Jutro budan tražim!
Iznutra...
Jutrom se snažim!

I veselim poput male bebe
kad osjeti trak topline,
kad osjeti da osim sebe
postoji i svijet, ogroman,
kad Sunce uspije da sine,
da zabliješti san!

7. DAN

U prvih šest dana Đavo je posao napravio,
ogroman posao, malo se umorio,
malo je i pio, u "Dalmi" slavio
sve ovo što je uradio,
sve ovo što je izborio,
stvorio, učinio, izgradio!

Nakon pića odluči malo odspavati,
jer pripio se malo!
Sam sebi odlučio je rad priznavati,
prekovremeno urađeni su poslovi
pa više mu se raditi nije dalo!
Odluči još da sedmi dan blagoslovi!

Proglasi ga danom sna, odmora,
svečanog ručka, obaveznih kolača.
Svako taj dan odmarati mora,
jer on pijan tako kaže!
I pijan je sila, od ljudi jača!
I pijanom mu naredbe važe!

Sedmim danom započinje život pravi!
On je početak života!
Sedmi dan zauvijek se slavi
kao otkrivanje novog svijeta,
ne slaviti je grehota,
ne slaviti Đavolu smeta!

Da bi ljude ispitao uživo
Đavo je stvorio drvo dobra i zla!
Pijan ispod njega je sniv'o
i dirati ga zabranio,
jer dodir Đavola budi iz sna,
dodir bi mamurlukom ga ranio!

Pored njega i mitsko drvo ljubavi stvori,
drvo do kojeg je teško doći!
Za ljubav se svaki čovjek bori,
gori, malo umori, za drvetom tim žudi!
Za mene, putokaz su tvoje oči,
nekog drugog to možda čudi!

Svako ga sam mora naći,
za svakog je na mjestu drugom,
iako sa mjesta se ne može maći,
iako ponekad nevidljivo postaje,
iako ponekad se otkriva cugom,
iako ponekad neotkriveno ostaje!

Ovih šest dana stvaralo se mnogo,
stvaranje je mnogo i uništavalo!
Da li sam konačno kraja se domog'o,
da li je konačno danas kraj!
Da li bi mi se priznavalo
da pokušam stvoriti si raj!

Samo Đavo zna!
On sada spava!
Nakon sna
biti će ljut,
boljeti će ga glava,
biti će krut!

Možda će spavati dugo
jer izmučen je poput mene!
Možda je previše cugo!
Možda se ni probuditi neće!
Možda će dopustiti da krene
na dobro, danas naveče!

Došla si, jaka!
Prišao sam isti tren!
Kraj mraka,
pogled u dubinu!
Osmjeh njen,
pogled u istinu!

Smijem te poljubiti?
Naravno!
Idemo se izgubiti
na promenadu!
Ne smijemo javno
slikati se po gradu!

Pažljivi ćemo biti!
Rijetko se viđati!
Od stare se kriti!
Bolje i sedmi dan svaki,
na sigurno... Manje se pati
kad znamo da smo zajedno i jaki!

Vrijeme je tako brzo nestalo,
nije važno! Nije bitno!
Bitno je da je paćenje prestalo,
da ponovo furamo,
sutra, prekosutra,.. Nije hitno!
Moći ćemo sve da izguramo!

Nećemo si dopustiti da patimo
što viđamo se malo!
Dovoljno smo jaki da shvatimo
da i to je dio sreće!
Dovoljno nam je stalo
da to nas smetati neće!

Otišao sam kući,
sve mi je bilo tako daleko...
Sjećanje me pokušava uvući
u san! Konačno! Onaj stari!
San sam stek'o!
Ništa ga više ne kvari!

Uspomene; danas te ljubim,
onih šest dana tako daleki!
Nestvarno se sjećam da grubim
stihovima sam si prkosio!
Bio je i pad neki!
Bicikl je jedva me nosio!

Kako mi sada izgleda
bio sam budala!
Zar MaDus da se preda,
da ranjiv postane!
Da li je Šana znala
šta sa sobom ove dane!

Zaspah poput Đavola
nakon što sam si stvorio
svijet bez bola,
svijet za sebe; s tobom!
Nakon što sam se izborio
s ljudskom zlobom!

Zloba, bila je u blizini!
Ni ljudi oko mene nisu shvaćali!
Nisu me mogli prepoznati u tmini!
Onda su se sprdali,
nazad me vraćali,
drvo mrdali!

Do drveta sam ipak stigao!
Stigla si ti, nas dvoje!
Nisam više hranu rigao!
Drveća zato i služe
uspravno stoje, postoje,
od ljudi žive duže!

Drveća kruže po snima
radi sreće i dodira!
Maurović tvrdi da sličimo psima
koji samo "ono" žele,
kojima "ona stvar" ne da mira,
koji se na muške i ženske dijele!

Nagoni, ima ih u tome
ali oni nisu svrha!
Nagone ispoljavam dabome
ali bilo bi prejednostavno
da ljubav se nagonima skrha,
da je u neku metnuti glavno!

Važnije su tvoje oči,
tvoje usne, s tobom razgovor!
Možda me Šana ipak koči,
možda ne živim kao većina,
možda nisam normalan živi stvor,
zato što Šana mi je jedina istina!

Šana jesi, to osjećam! U to sam siguran!
Konačno sa Šanom imam sreću!
Dugo sam! Predugo je isti svaki Šanin dan!
Predugo Šanu - tebe sam čekao,
zato svi smjerovi u jednom smjeru kreću!
Konačno Šanu sam stekao!

EPOPEJA "ŠANINI DANI"; "ŠANINI DANI IX" - KRAJ